

[Aksel Larsen.]

Grad være af Hensyn til Forbrugerne, Raadet var nedsat.

Men saa kom Proklamationen fra Raadets Formand. Den blev udsendt i Radioen, og det blev fastslaaet, at det var gavnligt, at Raadet var nedsat saa betids, at det kunde begynde sin Virksomhed saa tidligt. Hvis jeg husker rigtigt, udtalte det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, som er Raadets Formand, noget om, at det var heldigt, at man kunde begynde sin Virksomhed paa et Tidspunkt, hvor Priserne ikke var steget eller ikke var steget væsentligt, i Modsætning til det tilsvarende Arbejde under Krigstiden, der først paabegyndtes, da Priserne var naaet op til en Højde, hvorfra de simpelt hen ikke kunde hales ned igen. Ja, det er naturligvis alt sammen udmærket rigtigt, men hvad kan det hjælpe, naar man paa Trods af Det erhvervsøkonomiske Raad og paa Trods af dettes Arbejde, eller maaske fordi det ikke arbejder nok — hvad ved jeg —, hver eneste Dag kommer ud for en sand Bølge af Prisstigninger, og naar Staten saa selv kommer med den forhøjede Pris paa Korn og støttet paa denne Lov yderligere sætter Priserne i Vejret. Det forekommer mig, at Bevægelsen er ganske godt i Gang opad til det Niveau, hvorfra det kan blive vanskeligt eller umuligt at hale Priserne ned igen. Det forekommer mig derfor, at Det erhvervsøkonomiske Raad, at Regeringen burde for Alvor tage den Opgave op, der hedder at bremse op for de ublu og uberettigede Prisstigninger, og sikre Befolkningen dens Livsformønder til en rimelig Pris.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme med en længere Fortegnelse over de Prisstigninger, jeg omtalte, de er saa godt kendte alle, saa det er unødvendigt at dokumentere dem nærmere. Det ligger stort set saadan, i hvert Fald her i København, at almindelige Levnedsmidler allerede er steget 20—40 pCt. og Beklædningsgenstande 10—15 pCt. Der blev i Gaar — jeg tror, det var i Gaar — udsendt en Meddelelse om Stigning i Benzinprisen, hvis Motivering jeg overhovedet ikke kan finde, og det er de store Benzinfirmaer, det er ikke Forhandlerne, der tager Stikket hjem i den Retning, og saadan er det snart sagt paa alle Felter.

Man har Lov til, naar vi nu i hvert Fald indirekte her skal tage Stilling til en statsorganiseret Prisorhøjelse, at efterlyse Resultatet af det erhvervsøkonomiske Raads og Regeringens Virksomhed i den forløbne Tid og henstille, at man faar taget alvorligere

fat end hidtil. Hvis man ikke vil ændre Kurs, hvis man vil fortsætte i den Skure, man er inde i, og ogsaa med de Foranstaltninger, vi her behandler, saa bliver det i Virkeligheden nødvendigt for den høje Rigsdag at beskæftige sig ogsaa med et andet Spørgsmaal, nemlig med Spørgsmaalet: Hvorledes faar vi Befolkningens Indtægter bragt i Vejret, saadan at den kan eksistere? Arbejdernes og Funktionærernes Lønninger ligger fast. Hvis Staten tiltager sig Ret til at bestemme, at nu skal Livsformønderne stige med saa og saa meget, saa maa Staten ogsaa have Pligt til ved Lov at sige: saa skal Lønninger og Indtægter følge med i nøjagtigt samme Forhold. Og i mindst lige saa høj Grad maa Staten naturligvis have Pligter over for Aldersrentenydere og Invalidere, der i Forvejen har en saa miserabel Stilling, som omtrent tænkes kan, og nu faktisk ser sig bragt paa Sultegrænsen som Følge af de Prisstigninger paa Livsformønder, der allerede er sket. Jeg synes, man skal gøre sig dette klart. Man maa tage Konsekvenserne af sin Politik, eller ogsaa maa man ændre denne Politik.

Der siges i dette Lovforslag, at Afgifterne paa Hvedemel skal indgaa i en Fond, hvis Midler efter Landbrugsministerens nærmere Bestemmelse skal anvendes til Nedbringelse af Prisen paa Brød af Rug. Ja, det forekommer mig altsaa ikke, at der her gives nogen som helst Garanti for Rugbrødsprisen. Fondens Midler skal anvendes til Nedbringelse af Prisen, men i hvor stort et Omfang, fra hvilken Højde til hvilken Højde, det staar der ikke noget om, det kan der ikke siges noget om, det afhænger af den Maade, Loven administreres paa. Det vil altsaa sige, at der ikke gives nogen som helst Garanti for, at det, man hævder er Formaalet med Loven, nemlig at Rugbrødsprisen holdes nede paa det nuværende Niveau, ogsaa bliver gennemført. Derimod er der noget andet, der er sikkert, og det er, at Prisen paa Hvedebrød vil stige og stige ganske betydeligt. Nu hævdes der i Begrundelsen, at denne Stigning kan ikke blive saa stor, for selv en Stigning af Hvedeprisen fra 14 til 18 Kr. pr. 100 kg berettiger ikke til nogen Stigning i Prisen paa Franskbrød. Jeg gaar ud fra, at disse Oplysninger er bygget paa sagkyndige Undersøgelser, og saa gaar jeg ogsaa ud fra, at rette vedkommende aldeles omgaaende vil kigge de Priser

Rettelse.

Sp. 824, L. 17 f. o.: „anden Side“, læs: alle Sider.